

DIRECTED BY EDITORIAL BOARD
Published weekly by "Our Voices"
Publishing Co., 1235 Queen St. W.,
Toronto, L.E. 6-2135. Printed by
L. J. P. Printing Co., Toronto.
Subscription: Canada \$ 4.00, all
other countries: \$ 5.00

NAŠE HLASY

INDEPENDENT CZECHOSLOVAK WEEKLY

NEZÁVISLÝ ČESKOSLOVENSKÝ TÍDENÍK

Saturday, September 19th, 1964.

AUTHORIZED AS SECOND CLASS MAIL BY THE POST OFFICE DEPARTMENT,
OTTAWA, AND FOR PAYMENT OF POSTAGE IN CASH

No. 35 (382) Vol. X.

Dr. Jura J. SLAVIK:

JAROSLAV ŠEJNOHA 75 - ROČNÝ

24. augusta dožil v Torontu v Kanade bývalý československý veľvyslanec v Indii, Jaroslav Šejnoha, 75 rokov — tri štvrté storočia. Myslim, že niektorí z jeho kolegov v diplomatickej službe Československej republiky, ktorí s týmto vynikajúcim čes. diplomatom slúžili dlhšie na ministerstve zahraničia čes. republiky a na rôznych jeho diplomatických pozíciách, by mali napísať viacej o tom, čo Šejnoha vykonal ako československý diplomat. Ja sám osobne poznám Šejnohu len počnajúce parížskym a londýnskym exilom od roku 1939 — a nemožem z vlastných skúseností o tejto zásluhnej činnosti mnoho povedať.

Posledných 15 rokov, počnajúce od jeho príchodu do Kanady v máji 1949, vrátil sa Jaroslav Šejnoha k tomu, čo malo byť jeho životným povoláním podľa jeho vlastnej voľby, keď ukončil štúdium maliarstva na akadémii výtvarných umení v Prahe, kde jeho učiteľmi boli prof. Vlaho Bukovác, prof. Jan Preisler a na grafickej škole prof. Max Svabinský. O tejto umeleckej činnosti jubilanta tiež mnoho toho neviem, lebo som nevidel ani jednu z jeho mnohých výstav, ktoré boli usporiadané hlavne v Kanade, ktoré mali vynikajúci úspech. Moji priatelia, ktorí videli Šejnohove obrazy a kresby, tvrdia, že umelec ani po rokoch neztratil zo svojho mladického nadania a elánu a len utvrdil a spevnil svoju umeleckú schopnosť a zraosť.

Prvá svetová vojna, ktorej sa Šejnohaúčastnil, ako kapitán 21. legiónárskeho pluku vo Francii, kde absolvoval tiež dôstojnícku vojenskú školu v St. Maixent, — zmenila Šejnohovo životné povolanie. Hneď po príchode bol od svojho pluku odvolaný a bol pridelený, ako legačný tajomník čes. vyslanectva v Paríži. Tu sotral až do roku 1926 a potom pôsobil v kabinete ministra zahraničných vecí, ako legačný radca a od r. 1927 ako zástupca šéfa diplomatického protokolu. Ako osobný tajomník doprevádzal ministra zahraničných vecí Dr. Eduarda Beneša na úradných cestách do Francie, Anglie, Belgie, Nemecka a zvlášte do Ženevy. Potom bol od r. 1930 do septembra 1934 leg. radcom a tiež od roku 1931 chargé d'affaires a.i. v Ríme u Quirináhu. Predtým, než bol menovaný v r. 1936 chargé d'affaires a vyslancom v Tallinne v Estonsku — vykonal znovu na zahraničnom ministerstve v Prahe funkciu zástupcu šéfa diplomatického protokolu. V Estonsku bol vyslancom až do druhej svetovej vojny, keď — odprúce vydal vyslanectvo Nemcom — odišiel cez Švédsko do Londýna a odtiaľ do Paríža, kde sa prihlásil k zahraničnej akcii. Prezident Dr. Beneš uvítal Šejnohu v zahraničnom odboji zvláštnym dopisom, v ktorom medzi iným hovoril: "Mám jasnú zprávu o Vás a Vašom postupe a viem, čo a jak bolo. Děkují Vám. Doufám, že se věci brzo upravit a že to zase začne na plno a že se budete moci zařadit..."

Jaroslav Šejnoha vykonal vynikajúcu službu najprv v prezídii Čs. Národného Výboru v Paríži a prevádzal zvlášte tiež odvody čes. občanov do čes. armády. — Keď sme potom odchádzali z Francie do Anglie, pomáhal mne Šejnoha, ako členovi Čs. národného Výboru, pri preprave loďou našich diplomatov a čes. občanov z Bordeaux cez Casablanca a Gibraltár do Anglie. Môžem vydať svedectvo, že bez výdatnej pomoci kolegu Šejnohu by sa preprava našich vynikajúcich ľudí z Francie do Londýna ťažko bola podarila.

Po príchode do Londýna menoval prezident Beneš Jaroslava Šejnohu šéfom diplomatického protokolu, ktorú pozíciu vykonával počas celej druhej svetovej vojny. Až v januári 1944 bol vyslaný ako vyslanec a generálny konzul do Egyptu, do Káhery, kde vykonával tiež vyslaneckú funkciu pre Grécko a Etiópiu. Bolo by možno ovšem uviesť, že tak, ako v Estonsku, i v Egypte Šejnoha bol nielen zahranične — politickým zástupcom Československa, ale organizoval i vynikajúcu kultúrnu a umelecko-hudobnú činnosť.

Odvolaný v lete 1946 a pridelený ministerstvu zahraničných vecí, ostal Šejnoha dlho bez primeraného zaradenia. Až neskôr sa dozvedel, že bol z Egyptu odvolaný na žiadosť z Belehradu — sídla kominformu — po udaní káhierskeho komunistického jugoslovanského vyslanca. — Len ťažko bolo zlomiť odpor komunistov (Gottwald), aby Šejnoha bol vyslaný znova do zahraničia. Keď hofa v apríli 1947 sriadená ambasáda v Indii, bol konečne vyhladený za veľvyslanca Šejnoha, ale komunisti previedli, že mu — bol pridelený personál skoro výlučne komunistický, nespohľadlivý. Šejnoha, ako veľvyslanec v Indii odišiel z Prahy 26. XII. 1947 — a prišiel do Bombaye 31. I. 1948 a do New Delhi 4. II. 1948.

Myslim, že by už bolo možné, aby Šejnoha napísal celú históriu jeho ambasádovania v Indii, keď už premiér Nehru zomrel a keď i britské a iné osobnosti by nemohli namietat proti tomu, že by pravda o činnosti čes. komunistov v Indii bola zverejnená.

Naopak — obraz komunista Nehru a iných činiteľov by bol postavený do priaznivejšieho svetla a bolo by jasné, že slobodný svet — včetně Indie — bol proti komunistickým intrikám. O tejto, skutočne vrcholnej diplomatickej činnosti Jaroslava Šejnohu, ktorá trvala od februára 1948 do apríla 1949 — môžem len ťažko povedať, že svojimi postupom a celou svojou činnosťou v Indii Šejnoha — spolu i s jeho inteligentnou a skvelou ženou — vykonal mnoho v protikomunistickom boji v Indii a získal veľké sympatie pre československú demokratickú hnutie nielen u vynikajúcich Indov, ale i u iných vládnych činiteľov a diplomatov slobodného sveta. — Šejnohovo vyličenie tejto činnosti by sa čítalo, ako najlepší román Jana Fleminga.

Keď sme čítali skvele napísaný a historicko-pravdivý článok Jaroslava Šejnohu v tomto časopise pred niekoľkými mesiacmi (23. mája 1964) o prezidentovi Dr. Edvardovi Benešovi k jeho osemdesiatym narodeninám, ľutovali sme, že Šejnoha nepíše viacej o minulosti, ktorú zažil. Prosíme ho teraz, keď jubiluje, aby ešte položil na papier svoje veľké skúsenosti, lebo — ako to on sám povedal v tom článku "Je nás již málo, velmi málo a řídíme..." Šejnoha má dobré pero a zná mnoho. Bolo by hriechom nepodíliť sa s tým, čo vie a čo, žiaľ, s budúcnosťou. Ešte má na to dost času, lebo — veríme, že dožije osemdesiatku, deväťdesiatku a možno i viacej. K tomu mu prajeme zdravia a vytrvalosti.

ZE ZASEDÁNÍ SLOVENSKEJ LIGY V MONTREALU

Kanadský Slovák" uverejnil v č. 32 zpravu o zasedaní Slovenskej Ligy v Montrealu pod nadpisom "Slováci v Montreáli za jednotu Kanadu a slobodné "Slovensko". Slobodné Slovensko zrejme je minéno Slovensko slobodné od komunizmu, nebor v pravech uverejnených ve zprávě není o samostatném slovenském státu ani zmínka a rovněž by se zdálo velmi nelogické bojovat současně za upevnění kanadské jednoty a rozbití československého státu.

Slavnostní projev učinil pan František Kvetan, hlavní tajemník Kanadské Slovenské Ligy, z jehož řeči otiskujeme několik úryvků:

No predsa jeden raz v histórii sa stalo, že Andrej Hlinka mal osobitné slovo pre nás kanadských Slovákov. Práve je tomu 30 rokov, čo som pracoval pre vtedajší časopis "Slovák v Kanade" pod správou zabudnutého slovenského národného pracovníka Gabriela Krdela a zostavovali sme spolu Kalendár kanadských Slovákov na rok 1935. Andrej Hlinka bol požiadaný, aby nám poslal článok do tohto kalendára. Spravil tak. Ačkoľvek mal iste dosť práce a starostí, poslal nám list písaný jeho vlastnou rukou. List si dobre pamätám, lebo som ho prepisoval na písacom stroji. Bol písaný krátko po zavraždení juhoslov. Kráľa o francúzskom meste Marseilles. List sme dali do kalendára a na počiatku v ňom stálo a stojí: Ružomberok, 23. nov. 1934. Drahí bratia v Kanade!

V dopise zo dňa 27. novembra ma žiadate, aby som Vám napísal niekoľko povzbudzujúcich riadkov pre Váš Kalendár na rok 1935. Tak rád písavám listy, články a rozbor pre ľud, lebo viem, že je to pre ľud útecha a radosť. Skoro každý deň hodím niečo na papier, lebo ľud to od nás očakáva. Eud je na to zvedavý, čo ro-

bia, hovoria a píšu jeho poslanci v Prahe. Každý, deň napíšem aspoň jeden pražský list, v ktorom je obsadená domáca a zahraničná politika. Tam sú udalosti dňa, rozprestierajú sa ony na denné potreby i široký národný program. Menovite dnes od marseillského atentátu je pobúrená politika celého sveta. Jugoslavia dáva... svoje... memorandum, Malá Dohoda, Rusko a Francie podporujú Srbsko, ktoré žiada zadosťučinenie za kráľovraždu. Dnes zatracujeme marseillský zločin z politických príčin, lebo z neho môže vzplanúť nová vojna Európy. A štáty prežívajú ešte voju detskú dobu. Každému dačo chýba a schádza.

Ani my nerobíme výnimky. Bratský boj zúri v Republike. Materský slubovaný raju je nárek a všeobecná nespokojnosť. My si žiadame svoje v Amerike v Clevelande a Pittsburghu a u nás v Martine zabezpečené práva. My si žiadame to, čo sa uzavrelo pred 16. rokmi medzi Čechmi a Slováckmi: že Česi a Slováci utvoria jeden štát, jednu republiku, v ktorej budú mať oba bratské kmene rovné práva a rovné povinnosti.

Pokračování na straně 4

ZAJÍMAVOSTI ZE SVĚTA

O politický asyl ve Stockholmu nedávno požádali 4 Českoslováci a 2 Poláci, kteří byli pasážery na jedné exkursní lodi.

Vlády komunistického bloku se na kubánské vládě marně domáhají splacení dlužných částek. SSSR Kubě již poskytl úvěr ve výši 1,500 milionů dolarů; ČSR ve výši 430 milionů dolarů; Polsko 250 mil. dolarů; Rumunsko 85 mil. dolarů; Maďarsko 70 mil. dolarů a Bulharsko 14 mil. dolarů. Není známa výše úvěru poskytnutého východním Německem.

Na základě dohody mezi Itálií a ČSR budou v Karlových Varech v Praze otevřeny italské restaurace; v Římě a v Boloni budou otevřeny pivnice "Pilsen".

Do r. 1970 dosáhne populace USA 200 milionů; z toho bude kolem 19 milionů mladých lidí ve věku mezi 14-17 lety; 25 milionů mladých lidí ve věku mezi 18-25 lety a asi 90 milionů lidí ve věku mezi 25 a 64 lety.

Podle nového vládního nařízení nesmí brazilské televizní stanice před 10.30 hod. večerní začít odvysílání detektivních filmů a pořadů, které lidé násilí a brutalitu.

Čína otevřela hranice turistům. Turistické zájezdy jsou povoleny do 6 měst (Sanghai, Peking, Canton a j.). Čínské konsuly v Londýně, Paříži a v Ženevě vydávají víza bez prodlužení. Zájezdy organizuje cestovní kancelář Luxingshe, která je vedena podle vzoru sovětské cestovní kanceláře Inturist.

Inserovat na televizi není povoleno v těchto státech: Belgii, ČSR, Dánsko, Francii, Maďarsko, Holandsko, Norsko, Polsko, Saudi Arabii a Švédsku.

O JEDNÉ ANKETE

Před nedávnem rozeslala Českoslovák (Toronto) Credit Union (Kampelička) dotazník svým členům, aby zjistila do jaké míry členové používají služby Kampeličky. Dotazník byl anonymní, tak aby byly zaručeny pravdivé odpovědi. Výsledek byl zajímavý. Na otázky zájemců potřebovali v posledních dvou letech úvěr, 41% odpovědělo záporně. Podobně 31% členů používalo služby Kampeličky jedině pro úspory. Přes polovinu členů, kteří úvěr potřebovali, opatřili si úvěr jinde, hlavně od bank. Jako důvod členové uváděli, že obdrželi úvěr levněji. Nebereme v úvahu záporné, které členové obdrželi ze soukromých přátelů, jako od rodičů nebo přátel. Pokud jde však o osobní úvěr, je skutečně překvapující, jak nesprávně je naše veřejnost informována. Zdálo by se, že je velmi snadné zastavit se v kterékoliv bance a vyzvednout si tam pamflet o osobních zápůjčkách a zjistit si, kolik stojí a vypůjčit určitou sumu na určitou dobu a na určité splátky v dolech a centech. Vezměte na příklad osobní zápůjčku \$1,000.00 na 12 měsíčních splátek od Bank of Nova Scotia. Zaplatíte na úroci \$ 60.00. Totáž zápůjčka od Kampeličky stojí jen \$52.00 čili o \$ 8.00 méně. Ostatní banky se liší od Bank of Nova Scotia jen nepatrně, ale at srovnáte sazby kterékoliv banky z osobních zápůjček, vždy jsou dražší, než sazby Kampeličky.

V čem tedy spočívá nedorozumění? Vtip je v tom, jak vypočítáváte úroky. Jestliže si vypůjčíte \$1,000.00 na dvanáct měsíčních splátek a zaplatíte \$60.00 na úrocích, skutečná úroková míra není 6%, nýbrž přibližně jednou tolik, čili 12%. V měsíčních splátkách platíte také určitou částku na kapitál, takže nemáte k dispozici po celý rok \$ 1,000.00, nýbrž v průměru.

Pokračování na straně 2

Významný čes. Diplomat - Esulant, Jaroslav Šejnoha, oslavil nedávno v Torontě své 75. narozeniny.

JOHNSON A GOLDWATER

Josef Čermák:

Každé čtyři roky Spojené státy připomínají rytířskou arénu feudálního věku. Zbraně se změnily, změnil se účel turnaje, ale vzrušení souboje dvou šampiónů zůstalo.

Letošní souboj bude svým způsobem zajímavější než souboj předešlý. Tehdy se zdálo, alespoň pozorovatelé zvenčí, že mladé a bezky Kennedy zosobňoval příliš jednoznačně vlastnosti hrdiny a neinspirovali Nixon přízemnější typ ne zrovna obdivuhodného bojovníka.

Tentokrát není ošlunujícího hrdiny. Oba soutěžící se jeví divákům jako obyčejní smrtelníci se slabostmi svého rodu. Oběma chybí osobní magnetismus, který by je učinil všelidským symbolem. A oba se proto jeví jako složitější a proto i lidštější a zajímavější osobnosti.

Demokratický kandidát a nynější prezident Lyndon B. Johnson je nesporně znamenitý administrátor a brilantní politik starší školy, který, ačkoliv postarád Kennedyho lesku a vise, je pravděpodobně efektivnějším prezidentem než Kennedy.

Barry Goldwater nějak připomíná Don Quichota. Jeho názory, zvláště pokud jde o vnitřní politiku, se zdají ozvěnou zaslého věku. Jeho postoj (pokud možno zjistit kde stojí, poněvadž Goldwater s oblibou potírá sám sebe) k zahraniční politice — i když některé jeho myšlenky jsou nám sympatické — působí více jako volební heslo než realistický program. Je mu však třeba přiznat, že bud osolní odvahu říkat nepopulární věci anebo lepší pochopení psychologie Američanů, než bychom od něho očekávali. Pro druhou alternativu mluví skutečně, že na vzdory předpovědím amerických odborníků, Goldwater získal nominaci republikánské strany.

Jestliže Johnsonův program je v hlavních rysech pokračováním politiky Kennedyho — či, přesněji řečeno, tradiční politiky demokratické strany — Goldwaterův program představuje prudký odklon od práva (někdy nebezpečně daleko od práva) od republikánské linie reprezentované Eisenhowerem. Na rozdíl od několika posledních prezidentských voleb budou nadcházející volby střetnutím dvou vyhraněně odlišných politických filosofii.

Nesouhlasíme-li s Goldwaterem ve většině bodů jeho konceptu (černošská otázka, sociální zákonodárství a do značné míry i zahraniční politika) domníváme se, že není na škodu podrobit ostré kritice určité zjevy americké společnosti a politiky (znamenání moci vůči odborovým organizacím, korupce, Spojené národy, Vietnam, postoj ke komunistu atd.).

Vyzkum veřejného amerického mínění zatím ukazuje, že Johnson má velký náskok. Naše sympatie jsou na jeho straně.

SOKOL TORONTO II ZVE NA PŘÁTELSKÝ VEČÍREK 25. ZÁŘÍ V 7 HOD. VEČER V SOKOLOVNĚ
1621 DUPONT ST. - VEČERĚ - FILMY - ZPĚV

OPOZDĚNÉ REPORTÁŽE GEN. SVOBODY ANEB KOLIK KRVE STÁLY GENERÁLSKÉ LAMPASY

Dostala se mně teprve nyní do rukou kniha "Z Buzuluku do Prahy", vydaná Mladou Frontou v Praze 1960. Za autora knihy je uveden Ludvík Svoboda, bývalý velitel tzv. východních vojenských jednotek za druhé světové války. Reportáže čítankovým stylem vykládají o vzniku první československé jednotky na území Sovětského Svazu a pokračují slohem bývalých vojenských kalendářů v popise účasti jednotky ve frontovních akcích.

To se vám podařilo, pane generále! Teď konečně my všichni, kdož jsme druhou světovou válku prošli v uniformách jednotek ať na západě nebo na východě, máme přesvědčivě jasno: že jste byl z hlediska vojenského povolání primitivem, z hlediska důstojnické cíti jste byl bezcharakterním prospekářem, z hlediska politického podlízání kreatura na dlaní Gottwalda, z hlediska národního placený zrádce masarykovské demokracie a z hlediska lidského jste byl bezohledným řezníkem nadšených československých lidí, kteří jste obelhal klisím frází a hnál je na jatky sovětsko-německé fronty. Sám jste si to o sobě napsal ve svých opožděných reportážích a na každou z uvedených charakteristik bylo by možno citovat vaše vlastní slova s příslušným dovětkem pod čarou. Zneužil jste hanebně nadšené záměny českých a slovenských mladých lidí, abyste si z jejich mrtvol budoval kariéru zcela podle vzoru tolik vámi obdivovaného Stalina, abyste vy, původně průměrný učitel maďarštiny na vojenském učilišti, je-

jich krví vybarvil své generálské lampasy. Je dobře, že uvádíte ve svých řádcích číselně počet ztrát, nad kterými se oprávněně prezident Beneš (jak sám uvádíte) zhroutil. Tak se dá alespoň vyjádřit citově, kolik krve bylo zapotřebí, aby jeden dobrodruh si mohl našit generálské odznaky a ověšet se řády.

Napsal jste toho sice hodně, pane generále, ale ještě více a důležitějšího jste vynechal. Zapomněl jste podotknout, že již v Bronovicích jste se stal agentem N.K.A.V.D. a v době, kdy se Moskva s Hitlerem objímala, a dělala o nešťastné Polsko, byl jste vždy ochoten udávat v táboře naše lidi, kteří se nedali zkonformovat vašimi agitpropěckými a vydávajícími se sovětským Gestapu pro kriminální a koncentrační tabory. Zapomněl jste podotknout ve svých řádcích, že vždy první sovětské slehy na frontě byly hnány do zoufalých útoků sledem N.K.V.D. kulometů a že tatáž praxe byla aplikována s československou jednotkou. Nevysvětlujete také, proč sovětské velení vyhovělo vaší žádosti a zasazovalo podle vašeho přání čes. jednotku na nejnebezpečnější úseky. Prostě Sověti byli rádi, že mohou nechat krváčet cizí krev a vy jste potřeboval krev na vybarvování vašich lampasů. Také jste zapomněl vysvětlit pozadí intrik, jimiž jste diskreditoval generála Kratochvíla. Také jste neuvěřil, jak spolu se zrádcem Fierlingerem jste zákeřně postupoval proti generálovi Pikovi a že jste byl jedním z pochopů, kteří mu připravili šibenici, na níž tento od-

vážný a čestný důstojník skončil, odsouzen rudým režimem, po válce.

Zapomněl jste se přiznat, že za Podkapatskou Rus, kterou jste pomohl Sovětům ukrást z rámce čes. republiky, jste byl odměněn ministerským křeslem v kosické vládě. Mluvte jen pohrdlivě o statečném Františku Němcovi a gen. Hasalovi, kteří celistvost republiky usilovali zachránit a podlehli vaší a sovětské bezohlednosti.

Vaše kapitola o Slovenském Národním Povstání, o funkci komunistické strany při tom a o "bohатырské pomoci Sovětů" čte se dnes jako nevtipná persiflaže. Vždyť právě letos ve výročí S.N.P. se již i u nás doma snaží o korekturu pohádek, jež komunistická propaganda (a z té jste čerpal) nahromadila na pravdivou skutečnost. Je zajímavé, že se ani nezmiňujete o tom, že to bylo 24. čs. stíhačů z Anglie pod velením mjr. F. Fajta, kteří od prvních okamžiků povstalcům pomáhali z letiště "Tři Doby". Nezmíníte se ani o Američanech, kteří proti vůli sovětského velení přiletěli z italských základů na povstalecké letiště a převzali zásoby lékařského materiálu zbraně a instruktory partyzánské ho boje. Teprve letos, jak slyšíme, dostalo se těmto americkým odvážlivcům, kteří přezily zmíněný úkol, zaslouženého uznání.

Vaše reportáže se úzkostlivě vyhýbají jakékoli kladné zmínce o západu, kde čs. vojáci a letci bojovali a krváceli proti nacistům již tehdy, kdy ještě Stalin s Hitlerem si tiskli ruce na věčné

přátelství. Pravděpodobně jen nedopatřením uniklo do vašich řádků, že první uniformy, jež čs. jednotka v Buzuluku měla, byly uniformy britských pěšáků. Při tom se ovšem chvátáte, s jakým bratrským nadšením sovětské velení vaši jednotku zásobovalo vším, co bylo potřeba. O tom zásobování by snad nejlépe mohli povídat ti, kdo je nejvíce potřebovali a nikoli vy, jenž jste každou chvíli odlétával do Moskvy nejen pro čerstvou "ideologii", ale i pro pořádný kožíšek, dobrý spodní prádlo a teplé vysoké boty.

Že o prezidentu Benešovi a londýnské vládě hovoříte tak hanebně, to vám nelze vytkat, neboť jinak nemůžete mluvit vojensky a politicky zrádce, jenž od prvních počátků v Buzuluku patřil před válečný soud pro nejhroší provinění, jichž se voják a velitel může dopustit.

Ještě mnoho dalších faktických poznámek by mohl přičinít ke Svobodovým reportážím každý z nás bývalých zahraničních vojáků. Například k tomu, jak se udílely čs. válečné kříže podle partyzánské legitimace, jak se zacházelo s čs. vojáky, nekomunisty, dokorovanými řádem Hrdiny Sov. Svazu (pokud nebyli mrtví) po válce a ještě mnoho jiných podrobností z údobí velitelské slávy Svobodovy.

Závěrem po přečtení knižky se vnučuje oprávněné podivení nad tím, jak je možné, že Svobodovy opožděné reportáže, přeplněné nechtěným servilním šplounstvím ke Stalinovi, Gottwaldovi a jeho klice, mohly vyjít v roce 1960, kdy právě v ČSSR bylo odmaslování státní slávy v proudu. Inu, nezbyvá, než se útrpně poušmat nad "důrazností" oficiální čsl. destalinisace. Rozhodně gen. Svoboda ji nebral na vědomí a vydavatel rovněž ne. H.J. Šlípka

O JEDNÉ ANKETĚ

Dokončení se strany 1.

měru jenom polovici, čili \$ 500,00. Všimněte si, že banky v pamětech nikde neuvádějí úrokovou míru v procentech, tomu se příliš vyhýbají. Podle stejné zásady Kampelička by počítala úrok jen 5,2%. Jedině správná zásada, jak zjistit, která zápůjčka je levnější, je kolik zaplatíte v dolarech a centech na úrocích za stejnou půjčku.

K porovnání uvádíme sazby různých finančních společností. Věť máme opět zápůjčku na \$1.000,00 na 12 měsíčních splátek. Industrial Acceptance Corporation počítá \$ 70,00 na úrocích za financování nového auta (rozdíl může být \$ 2,00 podle obchodníka) a za ojeté vozy mezi \$70,00 a \$120,00 Household Finance počítá \$98,72 Eaton a Simpson počítají 1 1/2% měsíčně ze zbytku, čili 18% ročně.

Prozatím jsme jenom porovnali úrokovou míru. V případě Kampeličky jde však o víc, jde také o morální zásadu. Vybírali jsme si náš vlastní krajanský, svépomocný peněžní ústav, který patří všem členům podle zásady jeden podíl — jeden hlas. Kolika našim krajanům bylo po moženo k vlastnímu domovu, odchodu, autu nebo v jiných potřebách. Podle posledního sčítání lidí je ve velkém Torontě 5860 Čechů a 3670 Slováků. Kampelička má 695 členů. Mohli bychom tedy vybudovat i další, větší peněžní ústav, který by užil nám všem. I tak však můžeme být spokojeni s tím, co jsme vykonali a to co konáme. V několika kanadských a amerických městech mají naši krajané svůj peněžní ústav?

Dr. J.V. Kysela

Alfa:

DÍVKA VE VLAKU

Když někdo stojí v řadě u nádražní pokladny, aby si koupil lístek do Valencie, a půvabná černovlasá a štíhlá dívka před ním si rovněž objedná Valencii, je v mých očích omluven. Podívali se na ni se zvýšeným zájmem. Tím spíše jde-li, jako v tomto případě, o mne osobně. Já nevím, jak bych ji popsal, taková mladá Španělka se musí vidět. To pak je hned všechno jasnější. Na téhle se mi ještě k tomu moc zamlouvalo, že to nebyla nějaká velká dáma, co jde od nich navoněný vtr, a s kočíčkem a závojem. Já nevím čím vším, protože z takových jsem měl trému vždycky a tím spíše v exilu, to si člověk ani netroufne takovou vznešenost oslovit. Vůbec je to v exilu tak, že jeden pocituje každý přepych buď jako urážku nebo jako etherický sen — podle toho, jedná-li se o krajanu nebo domorodku. Prostě na téhle spolecestující do Valencie jsem spočítal zraky s nepředstíraným zalíbením, plným naděje. Ve vchvatu jsem ani nepočkal na skoro celou pesetu, kterou jsem podle práva měl dostat zpátky, a rozběhl jsem se za neznámou, aby se mi neztratila v davu. Ostatně jsem brzy viděl, že o davu nemůže být řeč, protože na celém nádraží bylo většinu mne sotva pět lidí a tudíž jsem si mohl na své drobné klidně počkat, kdybych byl neztratil hlavu. Nyní však už bylo pozdě.

Sledoval jsem tedy dívku z povzdálí, až se rozhodla pro jeden z wagonů a vešla. K svému žalu jsem zjistil, že si vybrala kupé pro nekurfáky, ale to se nedalo nic jiného dělat než doufat, že ji časem, za konverzací, tak upoutám, že nebude mít námitek proti tomu, abychom si přesedli.

V kupé jsme byli docela sami. Dokonce myslím, že jsme byli sami v celém vlaku. Usadil jsem se v rohu naproti ní. Zatím si odložila kabát a přičísala si kadeře, přešla po vlnách prsty, otevřela okno a dávala se soustředěně ven. Měl jsem tedy čas pořádně si ji prohlédnout, a ani vzpomínka na škodu utrpěnou u pokladny mi estetický požitek nekallila. Bylo

to nádherné děvče, pružné postava, energického a přece jemného profilu, s tím exotickým čarem, jaký Španělky vyvěrají na cizince ze severu.

Uvědomil jsem si vlastně až teď, že si koupila lístek jenom tam, a z toho jsem s uspokojením mohl bezpečně vyvodit jednoduchý závěr: buď byla z Valencie, případně z jejího blízkého okolí, nebo alespoň miní se tam držet delší čas. Možná, že to je osud, pomyslel jsem si a zalila mě vlna blahého optimismu.

Vlak se konečně dal zvolna do pohybu a dívka, nabaživší se větru a sazí, zavřela okno a usadila se na svém místě. Mně až doposud nevěnovala vůbec pozornost. Teprve nyní na mne zkoumavě a kriticky pohlédla a mne jako skromné tušení, že prohlídka dopadla jakž takž přijatelně. Odvrátila zrak, když jsem se na ni podíval také, zaměstnávala se chvíli vlasy, znovu pohled na mne, ale jakoby nic, a pak sňala se sítky nějaké noviny. Ale do čtení se jí zřejmě nechtělo. Bez většího zájmu, vlastně bez jakéhokoliv prolisťování jímí asi do poloviny, s omrzělým výrazem je zavřela a zvedla ke mně oči s pohledem, který se dal označit jakožto tázavý.

Cítil jsem, že by bylo na místě, abych něco řekl a že by se pak řeč brzy rozproudila. Naednou však zčista jasná mě nějak přešla odvaha. Nedovedl jsem si to vysvětlit, protože vlakem jsem jel v životě už vícekrát a dokonce sem tam i sám s nějakou dámon. S několika jsem dokonce začal konverzací bez nejmenších rozpaků, vědom si pravdivosti přísloví, že v takových případech stačí říci první větu, kterou slina přinese člověku na jazyk, a buď se ujme nebo ne. Vzpomněl jsem si dokonce docela přesně na jednu takovou cestu.

Nemáte strach, že vlak vykolejí? řekl jsem jednou jedné blondýně. To bylo ovšem před mnoha lety doma a jel jsem jen lokálkou do vedlejší vesnice.

Ne, řekla jednoslabičně a chladně.

— A co kdyby přece vykolejil? nedal jsem se odradit.

Nebylo to sice nějak zvlášť duchaplné, ale tak nebo onak, nakonec jsem za ni zaplatil u cukráře dvě zmrzliny a tři dorty a domů jsem pak musel jít pěšky a ještě jsem tomu cukráři zůstal něco dlužen a musel jsem mu po trapné rozmluvě nechat čepici v zástavě.

Bylo mi jasné, že takhle nemohu začít tentokrát, ale nic jiného mi nechtělo napadnout, a tak jsem se raději na dlouhý okamžik soustředil na své nehty.

Ale pak mi to přece nedálo, se na mne dívala už bez jakéhokoliv ostychu a dokonce se mi zdálo, že se někam směrem ke mně opatrně jsem zvedl oči — a ona usmívala. Rychle jsem tedy zase oči sklopil a abych řekl pravdu, nejsem si docela jistý, že jsem se nezačervenal.

— Oslov ji, ty troubo! poroučel jsem si, ale za nic jsem nemohl přijít na to, jak. Pozvolna se mě zmocnila jakási skleslost: to už je tak, že v exilu člověk nějak ztrácí pocit sebejistoty i v takhle jednoduchých situacích.

— Já ji musím oslovit! A oslovím ji! umíňoval jsem si. Ale ne zrovna teď. Za chvíli. Až se mi bude opravdu chtít, — oddaloval jsem. Dejme tomu tedy, že ji oslovím, přemýšlel jsem. A co dál?

Dál? Ona asi přívětivě a ochotně odpoví a rozvine se mezi námi pontavý rozhovor. Tak poutavý pro oba, že ji ještě před Valencii navrhnou, abychom se případně někde sešli a trochu v něm pokračovali. A ona ovšem mou nabídku přijme a my se umluvíme na zítřka nebo na pozítří, třeba před nádražím, a tak se tam šťastně sejdem. A potom se setkáme znova a ještě znova a čím dál tím častěji, až se jeden do druhého zamilujeme. A budeme oba nakonec tak zamilováni, že mi nezbude nic jiného, než se s ní oženit.

Když jsem došel v myšlenkách tak daleko, že jsem připustil i tuhle možnost, nezbylo mi, než pěkně a důsledně pokračovat.

Tak tedy jsem se s ní oženil, jsem svoji — a zrovna teď to praskne! Doma jako, myslím, v Československu. Jak, to já ov-

šem nevím a to je taky docela vedlejší, jednoduše se tam něco semele a složí tak, že bude po exilu a mně nebude nic překážet v návratu. To přece může být každou chvíli, přes noc, to je docela logické, a staly se už věci, které nebyly ani zdaleka tak pravděpodobné, tak proč ne tohle... Já nemíním zůstat v cizině ani o den déle, než je naprosto nutné, to bych se leda musel zbližnit, abych si hledal práci ve Valencii, kdybych mohl jet domů! Jenom že se ženou je všechno podstatně zamotanější.

Předně nebude chtít o stěhování k nám ani slyšet, bude se bát změny prostředí a podnebí a stesku a já nevím čeho všeho — do ciziny musí člověk skočit střemhlav jako do vody, pak to jde hladce, jinak ne. Ale žena je povinná následovat svého muže, když budu trvat na svém — a to také budu! — tak ji nakonec nezbyde nic jiného, než jet se mnou. To příšerné loučení s rodiči, prarodiči a celým blízkým i vzdáleným příbuzenstvím, které se na mne bude dívat jako na lupiče, že jim unáším jejich Dolores někam do horoucíh pekel, to už nějak přežiju. A tak tedy spakujeme, což je u mne náramně jednoduché, a jedeme k nám, domů. Žena uvidí z okna pořádný kus světa, já ji všechno podrobně ukážu a čemu snad nebude rozumět, to ji vysvětlím, a už přežijeme československé hranice, a pak ještě pár hodin a tedy se blíží naše vesnice.

Táta si vypůjčil koně a přijel nám naproti na nádraží.

— Tak tohle je jako tvá žena? povídá.

— JÓ, povídám, to je Dolores. Táta se tedy obrátí k ní a řekne:

— Tak já tě k nám moc pěkně vítám.

A ona na něho jen kuli oči a nerečne ani bé.

Jedeme tedy k chalupě. Máma je trochu stonavá, ale vyšla až na zápraží, a když jsme se po tolika letech dost naobjímali, tak se ještě s usazenými očima ohlíží po Dolores a povídá:

— Vítám tě k nám domů. Pojď blíž, ať taky obejmou!

Ale ona jenom kouká a nerozumí ani muk, co máma říká, až ji musím dát štulec do zad.

— Já nemluvit Španělsko, já jsem suše a odmítavě. A abych ji jÓ ukázal, že její existenci vůbec neberu na vědomí, vytáhl jsem z kapsy tři špačky a začal si z nich kroutit cigarety.

(Z knihy povídek "Mrtví chodí po světě" vydané v edici "Skvělé svobodné tvorby", řízené Robertem Vlachem.)

No, copak o to, při příjezdu nějaký den po toin, to ještě jde, ale až pak bude po svatci a přijdou všední dny, to teprve nastane patalie doopravdy.

— Umi ona vůbec dojde? řekne sestra. Ona je taková kousavá ke každému a ke mně zvlášť. A nebo tam ve Španělsku krásy ani neznají?

— Neumí, přiznám, ale ty ji to můžeš naučit.

— To ty ji dřív musíš naučit česky, abych se s ní mohla porozumět, řekne sestra. To sis taky mohl vzít starostovic Málu, když o té, husa hloupá, stála, a ne tohle koukadlo!

A pojede ji vyřídilka jako námirovaná.

U nás doma mluví všichni jenom česky a tak na nás bude Dolores koukat němě jako to telátko. Mimo dům se nebude moci ukázat, protože kluci se ji budou smát a pokřikovat po ní. Já samozřejmě budu mít svou práci a budu se muset věnovat něčemu užitečnějšímu, než s ní probírat slabikář.

A tak ona začne pomalu pomíkovat a pobrekovat po nocích a chladnout a vadnout a toužit zpátky. Nojó, jenže co já bych dělala ve Španělsku, to nejde, holka, to se musíš hledět přizpůsobit. Ale kdepak ona, to je nad její síly. A naše podnebí v zimě ji dorazí, nestydně se a umře, daleko od svých, nešťastná, sama jako ta hruška v poli, a já ji nijak neoddu moci být platný...

Když jsem došel v myšlenkách až sem a vlastně ještě kousek dle starostovic Máne, ani jsem si neuvědomil, zvedl jsem oči a podíval se melancholicky na svůj protějšek.

Jako by na to čekala už dlouho, hned se usmála jako u fotografa a začala konverzací sama!

Co řekla, to přesně nevím a taky na tom ani dost málo netaleži.

— Já nemluvit Španělsko, já jsem suše a odmítavě. A abych ji jÓ ukázal, že její existenci vůbec neberu na vědomí, vytáhl jsem z kapsy tři špačky a začal si z nich kroutit cigarety.

PĚKNÁ HRA

Pracuje-li někdo v divadle a nankou hru, která ním skutečně má za úkol najít skutečnou hru, zaujala. Její autor ve svém úvodu k ní napsal: "Jsou dojmy a věst lidský cit, říká něco obočím, dovedla svou opravdovost přesvědčit a posilil, není nic lehkého. Tuto těžkost znají velmi dobře dramaturgové, kteří mají přinést svému divadlu hru novou, původní, dobrou, hodnotnou a přirozeně úspěšnou, protože na ní záleží existence divadla. Dnes není dost nových a silných her, protože není dost upřímných dramatiků. Ve většině se vždycky jedná o napodobení, i když téměř mučnické. Můžeme to velmi názorně pozorovat na televizi: objeví se nový seriál s originální osnovou a námětem a ihned se hlásí řada napodobitelů, po většině obchodních autorů, kteří se ženou za sensací a penězi. Poslední případ je přeměra filmů z lékařského nebo ošetřovatelského prostředí.

Najde-li dramaturg hru, která sice není technicky a divadelně nejlepší, ale má v sobě sílu, životní pravdu, přesvědčivost a odvahu, v níž si autor nehraje se slovíčky, aby vyplňoval stránky, ale cílevědomě vytvořil skutečné dílo, které se dá snadnými dramaturgickými opravami, přivést na jeviště, má úspěch.

V těchto dnech jsem dostal do

Toronto Board of Education

VEČERNÍ KURSY PRO NOVÉ KANAĎANY

BLOOR COLLEGIATE INSTITUTE —

1141 Bloor St. West, u Dufferin St. (pondělí-středa)
(úterý-čtvrtek)

CENTRAL HIGH SCHOOL OF COMMERCE —

570 Shaw St., jižně od Harbord St. (pondělí-středa)

EASTERN HIGH SCHOOL OF COMMERCE —

16 Plin Ave., u Chatham Ave. (pondělí-středa)
(úterý-čtvrtek)

HUMBERSIDE COLLEGIATE INSTITUTE —

280 Quebec Ave., u Hamberside Ave.

KING EDWARD SENIOR PUBLIC SCHOOL —

Bathurst St., jižně od College St. (pondělí-středa)

OAKWOOD COLLEGE INSTITUTE

991 St. Clair Ave. W. u Oakwood - (pondělí-středa)

NORTH TORONTO COLLEGIATE INSTITUTE —

17 Broadway Ave., 1 blok sev. od Eglinton Ave. (vých. od Yonge)
(pondělí-středa)

PARKDALE COLLEGIATE INSTITUTE

209 Jameson Ave., jižně od Queen W. (pondělí-středa)

Z A P I S

Zápis se koná ve výše zmíněných školách ve dnech 21., 22. a 23. září v 7 hod. večer. Zápisné je 5 dol. Vyučování započne dne 28. září v 7.30 hod. večer.

— VYUČOVÁNÍ —

Základy angličtiny pro začátečníky: jednoduchá angličtina a občanství; kurs angličtiny pro pokročilé. Kurs příležitosti pro dospělé, narozené v zahraničí i v Kanadě, kteří se chtějí naučit číst a psát, Bloor Collegiate Institute, úterý a čtvrtek večer.

Zvláštní kursy pro studenty třetího stupně — pondělí a středa, Humberside Collegiate Institute, Bloor Collegiate Institute, Oakwood College Institute a Eastern High School of Commerce.

— V ROZVRHU JE TAKÉ —

Základy angličtiny, vědecky odstupňovaný kurs pro Nové Kanaďany ve čtení, mluvení a psaní angličtiny; Současné události; informace o naturalizaci; Kanada a její lid; Diskuse ve skupinách; Visuální pomůcky.

INFORMACE SE PODÁVAJÍ V JEDNOTLIVÝCH ŠKOLÁCH VŽDY VEČER PO 21. ZÁŘÍ

OD 1 ZÁŘÍ 1964

KAMPELIČKA SNÍŽILA ÚROKY Z OSOBNÍCH ZÁPŮJEK

**\$1,000.00 NA 12 MĚSÍČNÍCH SPLÁTEK
za \$ 52.00**

740 SPADINA AVE.
TORONTO 4, ONT.
TEL 925-0557

Pondělí od 7—9 večer
Středa od 7—9 večer
Sobota od 10 hod. dopol.
do 1 hod. odpol.

věru" je jako žena a matka tres-tána ztrátou dítěte. Manžel se vrací po válce domů a jako nevšední člověk a intelektuál se vyrovnává i citově. Dokonce své ženě přiznává i vysoký řád, který vlastně měla dostat ona, i když byl udělen jemu. Helena je totiž symbolem statečných a opravdových žen, které sňatkem přejímají i odpovědnost svých mužů. Když pak tyto jsou v mimořádných dobách odstraněni nebo nemohou plnit svoje povinnosti, nastupují na jejich místa. Plní dané úkoly, třeba a za cenu největší obětí, protože práce pro národ a jeho budoucnost musí být vykonána.

Hra sama i v dalším řešení dramatického problému je silná, osobitá, psychologicky skutečně provokativní a vzrušující. Její "message" je strhující. Autor zná situaci. Zdeněk Němeček v roce 1950 napsal o této hře: "...hra je pro mne velkým, nádherným překvapením a potvrzením dojmů, že se jedná o autora, jenž zřel pomalu, ale po tolika ranách osudu našel cestou hravou, o níž ve svém mládí a středním věku neměl ani tušení ..."

Jméno autora hry budete znát. Je jím dr. Jaroslav Drábek, po válce vedoucí prokurátor pro stíhání nacistických zločinů. Řídil osobně na příklad obžalobu proti K.H. Frankovi, Kurt Dalwegovi, a podobně. Člověk s bohatými životními, právními a politickými zkušenostmi.

Tragedií je, že tato hra, chráněná v českém i anglickém znění v Library of Congress ve Washingtonu od roku 1952, nespátla ještě světla jeviště, i když může vykonat velmi mnoho. — Proč? — Protože autor je původem Čech a žije v Americe. — A zatím co jiní autorští jedinci, mající dost vitality, odvahy i peněz k tomu, aby vydávali a propagovali své práce, zůstávají právě nejhodnotnější poklady nevyužity. — Proč zase? Patrně se sami, i když se považujeme za kulturní národ, staráme málo o vlastní kulturní hodnoty. Zapomínáme, že svou historií, zeměpisným položením a i počtem obyvatelstva jsme předurčení především ke kulturnímu úkolům a cílům, a snad i úspěchům. Ovšem, budeme-li k tomu mít skutečnou odvahu, chut a upřímnost. Od jinonárodních povolaných činitelů to můžeme těžko očekávat.

Mám zájem o tuto hru. Líbí se mi. Počítám s ní a chci bych se pokusit i o její uvedení na jeviště. Snad povolání krajanští pracovníci a činitelé mi v tom pomohou. Uvidíme. V každém případě již předem děkuji.

DÁMSKÝ ODBOR ČSNS TORONTO

Dámský odbor ČSNS Toronto se opět sejdě po dlouhém letním oddechu ve čtvrtek 24. září v Masarykově Domě, v 7.45 večer. Bude to velká událost, jelikož budeme oslavovat nejenom naše čtvrté výročí trvání, ale i obdržení velkého, zaručeného diplomu od kanadského časopisu "Chatelaine". Zúčastníly jsme se celokanadské soutěže ženských klubů, kterou tento časopis pořádá každým rokem. Tato soutěž mívá vždy velkou odezvu a stovky kanadských klubů se snaží vyhrát cenu. Spolky jsou oceňované podle práce, kterou konají a též podle jejich cílu a filosofie. My jsme mezi osmi spolky, které vyhrály a považujeme to za velkou úctu a ocenění. Na našem diplomu stojí:

CHATELAINE HONORABLE MENTION
PRESENTED TO THE WOMEN'S COUNCIL
CZECHOSLOVAK NATIONAL ASSOCIATION
TORONTO, ONTARIO

IN RECOGNITION OF AN OUTSTANDING
CONTRIBUTION TO THE COMMUNITY
1963-1964

Jsem velmi potěšen touto událostí a víme, že se naše krajan-ká veřejnost jistě raduje s námi! Tento samý večer věnujeme naší schůzi československým písním. Zazpíváme si staré oblíbené, novější méně známé, naučíme se pár nových a pobavíme se několika žertovnými. Těšíme se na všechny naše ženy, i na ty, které mezi námi ještě nebyly.

René WELLEK:

NOVÁ KNIHA

CZECH LITERATURE AT THE CROSSROADS OF EUROPE

Při ložiském zasedání Společnosti pro vědu a umění v Torontě přednesl profesor René Wellek skvělou přednášku o české literatuře v rámci literatury světové. Tato přednáška nyní vyšla tiskem. Byla vydána torontskou odbočkou Společnosti a vytištěna tiskárnou LITERA Printing. Cena této knížky je 1 dolar a zájemci o ni mohou napsat buď na adresu Mrs. Jan Steinský, 194 Glenvale Blvd., Toronto 17, Ontario nebo J. Čermák, 130 Jameson Ave. Apt. 606, Toronto 3, Ontario.

11 MILIONŮ DOLARŮ

Podle sdělení U.S. Department of Justice, bylo Tuzexem od jeho počátku v červnu 1958 až do 31. prosince 1963 zasláno do ČSR americkými občany 11,844,095 dolarů.

SEPARATISTÉ A BEATLES

Zatím co torontská mládež hlavně divího pohybu na "LABOUR WEEKEND" ječela, kvičela a omdlávala do rytmu s anglickými vlasatci, montrealská separatistická mládež se bavila převrhováním automobilů a pálením vlajek — 76 výtržníků bylo zatčeno. Jak naši tatínkové říkali: K čemu ta dnešní mládež spěje ...

STÁLE SE HLEDÁJÍ DARCI KRVĚ

L. LUNSKÝ, OPTIK

Brohlíčky očí -

Zhotovení brýlí

Prvotřídní kvalita

Hovoříme česky

470 COLLEGE ST., TORONTO
WA 1-3924

YAROSLAV HUEBER

ADVOKÁT a NOTÁŘ

247. BAY STREET

Suite 210

Toronto 1

Tels.: EMpire 8-5536 - 927-1196

VEŠKERÉ OPRAVY

chesterfieldů a čalouněného

nábytku provede Vám

PAVEL ČERNÝ

ROZPOČTY ZDARMA

Volejte po 5 hod. večer

537-5592

LETADLEM

PRAHA - TORONTO

(pro vystěhovalce)

\$ 259.90

AIR & OCEAN

TRAVEL CENTRE LTD.

1 ADELAIDE ST. E.,

(roh Yonge St.)

TORONTO

EM 3-8888 (4 linky)

KAREL BUZEK,

Notář.

PROCK INSURANCE AGENCY

14 Conrad Avenue

Toronto 4

Tel. 537-2631

AUTO - POŽAR - BONDY

Dopravní a všeobecné pojištění

Výhodnější a levnější podmínky

Auto - financování

CO JE TO "ŽŮR"?

Ako vidno z 33. čísla časopisu Kultúrny život, "žúr", etymologicky asi "jour", je velmi "úspešný" spôsob zábavy pre čs. mládež:

"Co je to žúr? Žúr je aj mejdan. Žúr je aj oslava. Žúr je prostriedok, nástroj, pomocou ktorého sa mládež dorozumieva, vymieňa si myšlienky a dochádza k vzájomnému porozumeniu. Bez rodičovského dozoru, samozrejme. Žúr nie je v slovníku.

Z čoho sa skladá žúr? Žúr sa obyčajne skladá z magnetofónu so západnými čiže zvrhlými nahrávkami. Magnetofón je umiestnený v izbe, sklade predtým vyniesli ľahko rozbitelné predmety. Okolo magnetofónu sa zhromažďujú vopred neurčený počet mladých ľudí. Žúr sa ešte skladá z alkoholických nápojov v rozličných množstvách, akostiach a cenách. Ostatné rekvizity môžu a nemusia byť. Ale počul som už i o žúroch v elektrické alebo na námesi.

Kolko trvá žúr? Žúr trvá spravidla trochu dlhšie, než alkohol. Inak môže trvať rôzne dlho. Záleží aj na návrate rodičov domov. Málomktorý alkohol pretrvá žúr.

Ako vzniká žúr? Ako kedy. Niekedy spontánne. Inokedy plánovite. Plánované žúry obyčajne prebiehajú inak, ako boli naplánované. Žúry spontánne patria vždy k najlepším.

Žúr je teda vyššie organizovaná forma zábavy mládeže.

Ja som už bol na takých stosedesiatych žúroch. Majiteľa magnetáku pozývajú často na Pokračovanie na strane 4

● "Nízke a rídke obilisko u Košíc a na strednom Slovensku valný výnos neslabilo ... Horší je situace na severozápad od Prahy, kde mistry nezapršlo už od dubna. Tomu odpovídají výnosy. Pohled na pole tam není utěšený. Taková je tedy situace. Nemůžeme nad ní výskat radosti, ale neshrnuť pražský rozhlás vyhlídky ní na druhé straně tak zlá, jak se někde jeví z místního pohledu", na letošní žně.

VÝNOSNÉ ULOŽENÍ
PENĚŽNÍCH ÚSPOR
DOMY obytné a obchodní
TOVÁRNÍ OBJEKTY pronajaté

S. REDINA Real Estate

713 DOVERCOURT RD., TORONTO 4
LE 6-7898

EVROPSKÁ LÉKÁRNA

posílá

LEKY DO ČSSR

Rychlé a přesné dodání

HILARY'S DRUG STORE

344 BATHURST ST.

TORONTO

Tel.: EMpire 8-1059

JOHN GREGOR

Dovoluje si oznámiti, že opět provádí veškerý Plumbing Heating, opravy a nové práce, pod firmou QUALITY PLUMBING & HEATING COMPANY Volejte LE 3-8396

NOVÉ KOZICHY
NA MÍRU, PRE-
MODELOVANÍ

Zbývá se zárukou
Odborné opravy

Frank Pech

238 KING ST. E., HAMILTON,
Ontario - Tel.: JA. 2-8925

JEŠTĚ K PRAŽSKÉ VŠEKŘESTĀNSKÉ KONFERENCI

Matouš Lampa:

Je těžko zjistit, do jaké míry mají pořadatelé tak zv. Všekřestanského mírového shromáždění, konaného ke konci června t.r. v Praze, smysl pro humor, ale nelze jim ho upřít alespoň v jednom pokusu. Účastníci sjezdu byli totiž rozděleni do 10 skupin, aby tak snáze mohli debatovat o "naléhavých" problémech. Šestá skupina se sešla v Nuslích pod vedením faráře A. Bausche ze Švédska. A námětem diskuse této skupiny bylo "MÍR A ZNEUŽITÍ NÁBOŽENSTVÍ". Nevíme, k jakým závěrům se došlo, ale celá skupina by si jistě ušetřila práci, kdyby toto zneužití hledala přímo na půdě konference samé a v osobě jejího předsedy prof. J. L. Hromádky.

Projevy a proklamace této konference celkem zapadly v nezáměr letní prázdninové sezony. Za to se dává kus po kuse dohromady svědectví těch zahraničních účastníků, kteří si na konferenci přece jen nedali nasadit růžové nebo dokonce rudé brýle mámení. Z jejich zpráv vysvitá, že pražská církevní konference byla suverenně ovládána trojicí Hromádka-Nikodim-Niemoeller. Až nechutné bylo laskání se některých britských delegátů s jmenovaným arcibiskupem Nikodimem z moskevského patriarchátu, který měl v Praze k dispozici soukromé letadlo, aby mohl pak nachytané důvěřivé hosty ze zahraničí ještě později počastovat v Moskvě. Mluvíme-li o pohostinství, není ani třeba dodat, že všechno to častování cizích hostů v Praze nebylo umožněno příspěvy řadových členů evangelických církví v Československu, ale že tu někdo jiný "příspěchal" na úhradu nákladů s tím spojených. Bulletin mírového svazu ovšem tvrdil, že se vše hradilo z dobrovolných příspěvků.

Až na zglajchšaltovaný čs. církevní tisk nevěnovalo se konferenci v ostatním čs. tisku mnoho pozornosti. Z těch mála reakcí je nejzajímavější článek "Křesťané na mírovém shromáždění" v červencových Literárních Novinách. Nemohu pochopit jak jeho autor, atheista Julius Tomin, může tam psát, že "konference byla pro účastníky hlubokým náboženským zážitkem". Nevím jakou marxistickou metodou si to mohl ověřit. Líbí se mu sice to, že "konference staví do centra svého zápasu ty hodnoty, které stojí v popředí politické aktivity socialistických zemí". V zápětí se však ptá "Nepřivlastňuje si zde křesťanské shromáždění něco, co je náboženství bytostně cizí? Vždyť náboženství, jak jsou o něm alespoň nejčastější představy, je ve své specifčnosti věcí jinostvůskosti, věcí iluzivních problémů a iluzivních řešení?" Nevím rovněž jak dalece uspokojilo Tomina Poselství církvím a křesťanům vydané pražskou mírovou konferencí, ale zdá se, že ne příliš, píse-li takto ke konci svého článku: "Je nesporná skutečnost, že v křesťanství sílí tendence, které usilují přimknout se k progresivním momentům současnosti . . . Křesťanská mírová konference je závažným mezníkem. Znamená v určitém smyslu, nepochybujeme, posílení životnosti náboženství. Máme důvod se toho obávat? Nebo je nám to lhostejné? Nebo, což těžko může pochopit a přijmout dogmatik, lze shledat paradoxně i v těchto momentech jisté kladné stránky?" Tomin opět nenalézá jednoznačné odpovědi na tyto otázky. Přiznává jen, že "bude nutné intenzivněji rozvíjet marxistickou analýzu těchto skutečností v celém jejich rozporném a dialektickém charakteru".

Tolik theoretik Tomin v Literárních Novinách. Praktické v ČSSR se nezdržují takovými skrupulami. Pro ně arcibiskup Nikodim, prof. Hromádka a celá řada jiných jsou v přítomnosti stále ještě výborným propagačním nástrojem pro důvěřivý Západ. Nedávná pražská mírová církevní konference opět byla toho nejlepším příkladem.

Poriadatelia tohto 21. Slovenského dňa určili, že si máme na ňom pripomenúť a zhodnotiť dve veľké a vzácné udalosti a myšlienky.

Prvé je, že si máme pripomenúť 100 rokov od narodenia Andreja Hlinku. Myslím, že nieto Slováka narodeného na Slovensku a tiež mnohých, ktorí sa narodili v Kanade, ktorí by nevedeli, kto bol Andrej Hlinka a čo znamenal pre slovenský národ. Andrej Hlinka bol mohutnou a výraznou postavou v živote a dejinách slovenského národa. Bol vzorným kňazom. Bol horlivým národovcom. Bol veľkým politickým vodcom slovenského národa. Hlinka miloval slovenský národ. Pracoval za slovenský národ. Trpel za slovenský národ. Bol žalárovaný za slovenský národ. Smelo a neohrožene bojoval za autonómiu Slovenska podľa Pittsburskej dohody. Nadovšetko ale vychovával a viedol Slovákov k národnej uvedomelosti, aby boli sebedovomí, že sú národom ako iné národy, a že im patrí sloboda a samostatnosť práve tak, ako každému inému národu na svete.

Dokončení se strany 3.

ČO JE TO "ŽÚR"?

žúr. Žúry delím na slušné, menej slušné a neslušné. Slušné sú tie, pri ktorých sú rodičia vo vedľajšej miestnosti, avšak aj tieto sa môžu zvrhnúť na neslušné. Pomerne poctivé dievky sa môžu počas niekoľkých neslušných žúrov na pomerne nepoctivé. Najlepšie žúry bývajú niekde vonku z mesta, v súkromných chatách. Zažil som už aj pivný žúr, kde sa chodilo po pivo s vedrom, teraz je však piva málo. Ale poviem ti príklad, ako sa môže statočne plánovaný žúr zmeniť na dreváreň.

U nás sa mal konať Silvester a ja som to chcel viesť slušne. Odsránil som všetky háklivé časti nábytku a zariadenia vôbec do vedľajšej izby; rodičia neboli doma. Dvaja chlapci si nedoviedli dievky, a tak sa vybrali nejaké pohľadať. O desiatej s dvoma prišli. Sedeli, bavili sa. Okolo polnoci ktosi vonku hulákal. Boli to rodičia tých dievčat. Keď zazvonili, otvoril im jeden z nás oblečený v spodničke. Naším dievčatám bolo teplo a tak si dali dolu spodničky, čo je na tom, inak žiadne orgie sa nekonali. Ale milým rodičom to stačilo, že zbadali

toho chlapíka v spodničke. Vtrhli do miestnosti, zbalili svoje dve dcéry. Keď som sa im pokúšal vysvetliť, ako sa to všetko stalo, matka tej jednej mi odrazu robila kľúčom hlavu. Nastal všeobecný chaos, biť sa teda nedám, bola z tomo poriadna ruvačka. Vyrazili sme ich von. Keď boli dole, začali sa vyhrážať jedným z fotrov, ktorý takticky zostal dole. Že je to kádroník a že nám teda ukáže, že nám poriadne zavará, povyhadzuje nás zo všetkých škôl a zamestnaní. O chvilu tu bola ruka spravodlnosti a tej sme museli otvoriť. Spísali zápisnicu.

Mal som za tú bitku ísť aj ku súdu, ale potom som nešiel. Dokázalo sa, že mi tá žena tými kľúčmi rozbila prvú hlavu. Najväčšie svinstvo bolo, ako sa ten človek vyhrážal . . ." — FEC

ZE ZASEDÁNÍ SLOVENSKEJ LIGY V MONTREALU

Dokončení se strany 1

Ale práve v dobe, keď má Kanada vztýčiť svoju novú štátnu zástavu medzi zástavami iných národov sveta a o 3 roky má slávnostne pozdraviť 100-é výročie svojej konfederácie, v Kanade, menovite ale tu v Quebecu, je-

stávajú hnutia za rozdvojenie Kanady. Postavme sa preto všetci na stranu tých síl, ktoré chcú jednu Kanadu udržať a nie tú jednotu rozbiť. V tomto ohľade vybrali sme si v K.S. Lige od nášho počiatku správnu cestu, ako som o tom písal v našich novinách. Sme za jednu a jedinou NOTNÚ KANADU. Sme proti trhaniu a rozbijaniu Kanady. Ale pritom sme za úplnú rovnosť a bratstvo kakých kanadských občanov. Ako milujeme Slovensko, lebo sme sa tam narodili, tak milujeme Kanadu, lebo sa tu narodili naše deti a v Kanade sme našli nový domov, lepšiu školu, chleba, pravú slobodu a stály pokoj, odkedy tu žijeme. Kanada má také miesto v našom srdci, ako ho má naše rodné Slovensko. Kanade ale dlhujeme vernosť a oddanosť v prvom rade, lebo sme už takmer všetci kanadskými občanmi. K Bohu sa modlíme, aby nám dal chlieb každodenný, ale je to Kanada, ktorá nám ten chlieb dáva a rozdáva už za vyše 30 rokov. Milujme preto Kanadu! Majme hrdosť na Kanadu! Buďme verní Kanade! Chráňme Kanadu proti vnútorným i cudzím nepriateľom!

PŮJČKY STŮDENTUM

SE ZÁRUKOU KANADSKÉ VLÁDY

Účel: Účelem kanadského zákona o studentských půjčkách je umožnit bankovní půjčky studentům, kteří potřebují finanční pomoc při řádném studiu na úrovni vyšší než je střední škola. t.j. na universitě nebo podobné výchovné instituci.

Kdo může žádat: Každý kanadský občan nebo osoba usedlá v Kanadě po dobu alespoň jednoho roku pokud zamýšlí žít v Kanadě po skončení studií, může si zažádat o půjčku podle výše zmíněného zákona. Žadatel musí být zapsán nebo musí mít v úmyslu se zapsat jako řádný student na výchovné instituci schválené provinční vládou a musí splnit všechny požadavky akademické kvalifikace a finanční pomoci, pokud je předepíše úřad pro studentské půjčky v provincii, v které žadatel o půjčku žádá.

Výše půjček: Máje na mysli okolnosti každého jednotlivce a finanční potřebu, půjčka může dosáhnout až 1.000: — dolarů ročně, při čemž maximum je 5.000: — dolarů během akademické kariéry studenta. Provinční úřad, který bude přijímat žádosti a rozhodovat o tom, kdo má na půjčku nárok, vystaví studentovi potvrzení s údajem, kolik si dotččný může maximálně vypůjčit. Toto potvrzení (CERTIFICATE OF ELIGIBILITY) musí student předložit ve své bance při žádosti o půjčku pro studenty se zárukou kanadské vlády.

Splácení: období bez úroku a opožděných splátek —

Ve snaze pomoci studentům, kanadská vláda bude platit úroky z půjček po dobu řádného studia, jakož i po šest následujících měsíců. Během této doby student nemusí splácet půjčku, ani úrok, ani jakýkoliv jiný bankovní poplatek.

Metoda splácení —

Dlužníci začnou splácet půjčku a úrok šest měsíců po skončení řádného studia. Platná úroková sazba pro studenty je 5 a 3/4 procenta za rok. Normálně se půjčka má splatit v době od pěti let do deseti let. Dlužníci mají však právo splatit půjčku kdykoliv, ať už zčásti nebo zcela, bez zvláštního poplatku.

Životní pojištění —

V případě smrti dlužníka kanadská vláda přejímá zodpovědnost za splacení celé půjčky.

Kde se žádá: Brožura o podrobnostech půjčky pro studenty se nachází ve všech bankách, na universitách a podobných výchovných ústavech. Tato brožura obsahuje také seznam provinčních úřadů (nebo v případě Ontaria seznam universit a podobných ústavů), kde se podávají žádosti o t.zv. Certificate of Eligibility.

Tyto informace jsou čerpány ze zákona "Canada Student Loans Act 1964" a jsou jen všeobecným údajem. Všechny žádosti a půjčky musí splňovat všechny podmínky a nařízení tohoto zákona.

CANADA STUDENT LOANS ACT

CANADA